

Chương Mười Lăm

Lúc này cuộc chiến đã gần kết thúc, chỉ thấy trên mặt đất tử thi ngổ ngang, nhị tà Lệ Niên cùng ngũ tà Lệ Độc đều toàn thân đầm máu, đằng xà bóng bay ra xa tít, nằm yên trên mặt đất.

Một hán tử trung niên và một thanh niên áo xanh cũng khéo môi rỉ máu, đang nằm úp trên mặt đất co giật liên hồi, xem ra khả năng chết nhiều hơn sống.

Đại tà Lệ Cổ mặt mày xám ngắt, y phục rách bươm, đang ngồi một bên điều tức, ngọn đằng xà bóng chỉ còn nửa khúc vút bên cạnh, tay phải hổ khẩu nứt toác, máu chảy đỏ cả bàn tay.

Lúc này đấu trường đã được thiếu nữ áo đen đẩy rộng ra hơn bốn trượng, đến gần Thanh Dương cung. Đang giao chiến với thiếu nữ áo đen là Trường Diện Nhân Ma Để Bách với một lão nhân áo đen râu ngắn, vóc người cao to, hai người đều y phục xốc xếch, hơi thở hào hển, bị đoản cung của thiếu nữ áo đen đẩy lùi liên tiếp, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ chứ không có khả năng hoàn thủ, sắp sắp thua bại tới nơi.

Thiếu nữ áo đen vừa vung động đoản cung trong tay vừa đưa tay chỉ gã tráng hán đang khẽ co giật và thanh niên áo xanh nằm dưới đất, nhìn lão nhân mặt đen râu ngắn nói:

- Bát Đạt Song Bạo đã xuống địa phủ trình diện rồi, lão là sư phụ, cũng nên niệm tình sư đồ mà đưa tiễn họ mới phải đạo chứ.

Đoạn lại quay sang Trường Diện Nhân Ma nhếch môi cười nói:

- Còn lão già đáng ghét này nữa, ở vùng sa mạc không tìm được thức ăn, đói đến mức mặt dài ra thế kia, giờ lại mò đến đây kiếm ăn, ý định cũng khá đấy, nhưng đã tính của lão khó thuần, ở đây nói giáo cho giặc, làm hại nhân gian. Hôm nay gặp bốn cô nương, thôi thì đưa lão về châu trời luôn thể cho xong.

Trong khi thiếu nữ áo đen nói với Trương Bạch Nhân Ma, lão nhân mặt đen liếc mắt nhìn hai đồ đệ nằm bất động trên đất, giận dữ quát:

- Bộ Chuyên Chư này thí mạng với người!

Đồng thời hai tay vung lên, hai bàn tay tím đen sắp được tung ra, bỗng thấy thiếu nữ áo đen danh mặt, tức giận quát:

- Rõ là không biết sống chết!

Liên thì, đoản cung vung động, một làn sáng đen kèm theo một kinh lực như vũ bão ập đến Hắc Sát Ôn Thần Bộ Chuyên Chư và Trường Diện Nhân Ma Để Bách, đó chính là ba thức đầu Phê Huyệt Mạt Phong (Đánh trắng vượt gió) Phỉ Sa Dẫn Kim (Vạch cát tìm trắng) và Kháng Trần Tẩu lục.

Hắc Sát Ôn Thần và Trường Diện Nhân Ma trong lúc kiệt sức, liền cảm thấy mắt hoa tai ù và một luồng kinh lực mạnh khủng khiếp ập thẳng vào ngực, cùng kinh hoàng thâm nhủ:

- Thế Là tính mạng khó thể bảo toàn rồi!

Đang khi nguy bách trong Thanh Dương cung bỗng vang lên một tiếng quát như sấm động, tất cả mọi người đều giật nảy mình, tiếp theo là tiếng động vang rền, thiếu nữ áo đen bất lùi ra sau hơn hai trượng, ngã ngồi xuống đất ho sặc sụa.

Lúc này đứng đối diện thiếu nữ áo đen là một lão nhân gầy quắt queo, đầu mặt cúi sát xuống ngực, trông rất già nua yếu đuối, mình mặc áo dài vải thô, ngắn chỉ đến đầu gối, tay phải chống một cây gậy trúc xanh cỡ ngón tay cái, không sao thấy rõ mặt mũi.

Trí Viên đại sư với Mục Đoan Dương vừa thấy lão nhân này, đều giật mình kinh hãi, trong khi Ngô Sương vẫn cầm cúi lo trị thương cho mọi người, như không thấy gì xung quanh.

Hắc Sát Ôn Thần bỗng với giọng bi thiết nói:

- Lão tiên bối, huynh đệ họ Lê với hai nghiệt đồ của văn bối đều đã thương vong, ả này thủ đoạn thật tàn ác, không thể buông tha cho ả được.

Vừa dứt lời, ủa một tiếng, phún ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ trước ngực.

Lão nhân gầy gò tảng lờ, chỉ với giọng ồ ề nói:

- Bé con, Thích Dương là gì của người?

Trí Viên đại sư nghe vậy mới nghĩ ra lai lịch của thiếu nữ áo đen.

Mục Đoan Dương thâm nghĩ:

- Phen này hai bên kể như kỳ phùng địch thủ!

Thiếu nữ áo đen ngạo nghễ đưa mắt nhìn lão nhân gầy gò, lạnh lùng nói:

- Hãy khoan nói, về điều ấy, bổn cô nương hỏi lão trước, lão phải chẳng là Đê Đầu Vấn Tâm Tâm Bất Ngữ (cúi đầu hỏi lòng lòng lặng thinh) đã hoành hành ở vùng bạch sơn hắc thủ, lừng danh Đại Quan hồi năm mươi năm trước?

Lão nhân gầy gò vẫn cúi đầu, cười khẩy nói:

- Bé con nói năng thật không có mực thước, lão phu chỉ hỏi người thích Dương có đến đây hay không?

Thiếu nữ chống đoản cung xuống đất:

- Vậy lão đúng là Đê Đầu Vấn Tâm Tâm Bất Ngữ Hoàng Tuyền chứ gì?

Lão nhân gầy gò không tức giận, lẩm bẩm:

- Tiểu bối thật quá ngông cuồng, thật không biết trời cao đất dày, hết như Thích Dương năm xưa.

Thiếu nữ áo đen nhướng mày tức giận:

- Lão quỷ đại danh của gia phụ đâu phải để cho lão muốn gọi lúc nào cũng được, chẳng lẽ hồi năm mươi năm trước lão đã kinh hồn đảo tử trước Ô Cung, hôm nay lại muốn nếm Bá cung cử thức của bốn cô nương nữa sao?

Phen này lão nhân như bị thiếu nữ khích nộ, lão cười sắc lạnh nói:

- Tiểu bối, lão phu tưởng đâu người là truyền nhân Thích Dương chứ không ngờ người lại là con gái của y, đúng là cha nào thì con nấy. Nào, xuất thủ đi, không tìm gặp Thích Dương thì người cũng được...

Thiếu nữ áo đen tiếp lời:

- Đối phó với lão đầu cần gia phụ đích thân ra tay.

Vừa dứt lời, Ô cung đã giơ lên, liên hoàn bắn ra mười bảy viên đạn, hết như một làn mưa, bay thẳng vào yết hầu khắp người đối phương.

Lão nhân gầy gò Hoàng Tuyền như không hề phòng bị, liền tức bật ngã ra sau.

Nhóm trẻ Trì Thông lúc đầu thấy lão già này võ công cũng trác tuyệt, sao giờ lại thậm tệ thế này?

Lớp già như Trí Viên đại sư và Mục Đoan Dương thì hết sức lấy làm hoài nghi.

Duy có Ngô Sương đang trị thương cho mọi người bỗng mắt rục lên, khóe môi treo nụ cười khó hiểu.

Lúc này dưới làn mưa đạn với tiếng rít ghê rợn đã lướt qua thân người ngã ngửa của Hoàng Tuyền.

Trường Diện Nhân Ma đang ngồi điều tức ở sau lưng Hoàng Tuyền chừng hai trượng, bỗng rú lên thảm khóc, ngã ập xuống đất, nằm yên bất động, máu từ nơi vai chảy ra, nhuộm đỏ áo dài và cả chiếc cầm nhọn hoắt của lão.

Mọi người thấy vậy cả mừng, song ngoảnh lại nhìn, tất cả lại bàng hoàng sửng sốt, thì ra lão nhân Hoàng Tuyền chẳng rõ bằng cách nào vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nói không động đậy, như thể không có chuyện gì xảy ra vậy.

Thiếu nữ áo đen trung mắt giận dữ, vẻ mặt đanh lạnh, gằn giọng nói:

- Lão quỷ, thế Cao sơn ngưỡng chỉ ấy chưa dọa được bốn cô nương đâu, hãy thử tiếp cái này xem...

Vừa dứt lời người đã tới trước mặt Hoàng Tuyền, thân thủ nhanh và chuẩn xác khôn tả, chẳng những quần hào mà ngay cả lão nhân Hoàng Tuyền cũng giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy Hoàng Tuyền lệ làng nghiêng vai hữu, vẫn đứng nguyên một chỗ, một chiêu ba thức quét ra, ngọn ô cung trong tay thiếu nữ áo đen rít lên vun vút trận chiến diễn ra vô cùng ác liệt.

Trong khi giao thủ, chỉ nghe Hoàng Tuyền nói giọng ô ề:

- Nha đầu, người chỉ là ếch ngồi đáy giếng, đã được trông thấy bao nhiêu thế sự, chỉ chốc lát nữa đây, lão phu sẽ cho người biết Bá Cung Cửu thức chưa đủ để xưng bá giang hồ.

Trong chốc lát trăm chiêu đã qua, không khí xung quanh từ nhanh chóng trở sang cô đọng, hai người chân lực đều phát huy qua chiêu thức.

Bỗng nghe thiếu nữ áo đen quát to:

- Lão quỷ, hãy xem đây!

Liền thì bóng cung chập chùng kinh phong ào ạt, phủ trùm toàn thân họ, đó chính là trong Bá Cung Cửu Thức.

Bỗng nghe một giọng khê vang lên:

- Tuyệt lắm!

Thiếu nữ thoáng nghiêng đầu nhìn, bất giác long nhẹ xao xuyến, hai má ửng hồng, may mà không ai phát giác.

Bởi lúc ấy mọi ánh mắt đều hướng về người lên tiếng, thì ra thiếu niên ấy là Ngô Sương.

Lúc này chàng đã chữa xong độc thương cho mọi người, đang thảnh thơi chấp tay sau lưng đứng xem cuộc chiến, thấy hai người hướng ánh mắt về phía mình, bất giác nhượng ngùng mỉm cười.

Lúc này lão nhân Hồng Tuyết đã bị thiếu nữ áo đen tới tấp tấn công đẩy lùi bốn bước.

Nhưng ngay sau đó lão vung trượng xông tới, lập tức văn hồi tình thế, bỗng cất tiếng hỏi:

- Nha đầu, người quen biết tiểu tử ấy ư?

Thiếu nữ áo đen không ngờ đối phương hỏi vậy, bất giác đỏ mặt, bĩu môi nói:

- Lão hay lo tiếp chiêu của bốn cô nương, đừng nhiều chuyện nữa!

Dứt lời lại vung động ô cung tấn công tới tấp.

Hoàng Tuyền chẳng chút nao núng, vung trượng đón tiếp, lại với giọng ô ề nói:

- Nha đầu, lão phu còn muốn thưởng thức ba thức còn lại của Bá Cung Cửu Thức nữa.

Thiếu nữ áo đen liên tục tung ra bảy chiêu hậm hực nói:

- Rồi lão cũng sẽ được thưởng thức thôi!

Lúc này Hoàng Tuyền đang thi triển chiêu Trúc bao từng mậ liền tức buộc thiếu nữ áo đen lùi sau ba bước.

Bỗng, thiếu nữ áo đen biến sắc mặt, buông tiếng quát vang, bóng cung trùng trùng điệp, kèm theo tiếng rít như giông tố thét gào, uy thế như bài sơn đảo hải ập vào đối phương.

Đó chính là ba thức sau cùng trong Bá Cung Cửu Thức Hiệp Sơn siêu hải(cấp núi vượt biển)đầu tiên đoạn lưu(ném roi cắt dòng chảy) và Quyên kim trầm châu. Trước nay thiếu nữ áo đen giao thủ với người chưa bao giờ sử dụng quá năm thức, hôm nay đã thi triển hết tuyệt kỹ gia truyền, uy thế thật hung mãnh vô cùng.

Tất cả mọi người đều hồi hộp đến nín thở, căng mắt ra theo dõi cuộc chiến, Ngô Sương cũng không khỏi khen thầm.

Lão nhân Hoàng Tuyền bỗng ngẩng đầu, song đỉnh đầu cũng chỉ ngang bằng hai vai, giờ mọi người mới trông thấy rõ mặt mũi lão ta, đó là một khuôn mặt gầy nhom và ngũ quan xiêu vẹo, hết sức xấu xí.

Chỉ thấy mặt lão ta nghiêm trang nặng nề, buông tiếng gầm khê, trượng người hợp nhất, thi triển tuyệt kỹ Thanh phong tất vũ vọt người bay lên không, thẳng thừng nghênh đón thế công, cả người lẫn trượng lao thẳng vào bóng cung.

Liên thì tiếng binh khí chạm nhau chát chúa.

Sau đó, một tiếng vang đình tai nhức óc, mặt đất như cũng lung lay.

Lão nhân lùi sau hơn trượng, thiếu nữ áo đen cũng bật lùi tám bước, một người chống trượng, một người giương cung.

Thiếu nữ áo đen mặt như phủ một lớp băng sương, mắt chòng chọc nhìn đối phương.

Lão nhân Hoàng Tuyền lại cúi thấp đầu như trước.

Lão ta vừa đứng vững chân, đã cười hai tiếng khô khan nói:

- Bá Cung Cửu Thức quả nhiên bất phàm, lão phu khổ luyện trong thâm sơn năm mươi năm vậy mà uy lực của ô cung vẫn không kém xưa.

Ngưng chốc lát lão háng giọng nói tiếp:

- Nha đầu, lão phu vẫn còn trò chơi trên trúc trượng này, có tên là Sanh khánh đồng âm và Tiểu tử hà nam, người hãy thử xem so với Bá Cung của Thích gia hơn kém thế nào.

Thiếu nữ buông tiếng cười khẩy, lặng thinh không đáp.

Lão nhân Hoàng Tuyền tay phải chống nhẹ trúc trượng, người liền vọt lên cao hơn bốn trượng theo thế Tiềm long thẳng thiên, nếu không phải là cao thủ tuyệt đỉnh, khó mà thực hiện được.

Khi lão sắp hạ xuống, thiếu nữ áo đen nhắm chuẩn thời cơ bắn ra một loạt mưa đạn, bay vút lên không đón lấy đối phương.

Lão nhân ht vừa nghe tiếng cung bật liền thi triển thế Long hành nhất thức, người lại vọt cao năm thước, lộn người đầu dưới chân trên, làn mưa đạn lướt qua bên dưới.

Ngay khi ấy, trên không bỗng vang lên tiếng huýt lạnh lót, bóng trượng như chiếc chong chóng to treo ngược, với áp lực khủng khiếp từ trên giáng xuống.

Những người đứng ngoài bàng quan cũng bị sức gió do luồng áp lực đó tạo ra thổi đến y phục tung bay, hơi thở ngọt ngạt uy thế thật kinh người.

Thiếu nữ áo đen thấy vậy thoáng biến sắc mặt, vội thân đứng thế lục hợp, giương cung ngưng thần chờ đợi, mắt chăm chăm nhìn vào thế hạ của đối phương.

Chừng nửa tuần trà sau, bỗng Hoàng Tuyền ở trên không cất tiếng rống vang giận dữ, áp lực gia tăng, tiếng âm vang dội.

Bồng thiếu nữ áo đen lui nhanh, ô cung hạ xuống rồi bật lên, tiếng ngân cao vút, xông vào trung tâm áp lực, điểm thẳng vào mặt và yết hầu của Hoàng Tuyền.

Cùng lúc đấy, ngọn trúc trượng của Hoàng Tuyền cũng rút lên rảnh rọt, giáng nhanh xuống.

Ngay trong khoảnh khắc quyết liệt, bỗng nghe một tiếng huýt vang, đồng thời một vệt sáng đen từ chỗ thiếu niên áo lam nhanh như chớp bay thẳng vào đầu trượng.

Liên theo đó là một tiếng vang rền rĩ và một tiếng keng lảnh lót.

Lập tức, đầu trượng trở nên tĩnh lặng, thiếu nữ áo đen hai bên trán lấm tấm mồ hôi, hai tay vịn vào nang cung, nhẹ thở gấp rút.

Lão nhân Hoàng Tuyền ngẩng mặt ngang vai, đầy vẻ thiếu nã, phần nộ nghi hoặc...

Đây là lần thứ hai lão ngược mặt lên.

Ngọn trúc trượng trong tay phải đã cụt mất một đoạn chừng năm tấc, và vạt áo nơi góc trái bị ô cung đâm thủng một lỗ cỡ đầu ngón tay.

Nhưng lúc này ánh mắt mọi người đều hướng về phía thiếu niên áo lam.

Lão nhân Hoàng Tuyền cũng nhìn chăm chặp vào vòng sắt đen nhánh trong tay phải chàng.

Ngô Sương tiến tới một bước, hướng về Hoàng Tuyền khom mình cung kính nói:

- Lão tiên bối tuổi cao trọng vọng, võ công đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, giao thủ với mặt học hậu bối chẳng qua chỉ nhất thời nổi hứng vui đùa, chiêu thức lưỡng bại câu thương thế này thật hết sức nguy hiểm... Vừa rồi vãn bối đã xuất thủ mạo phạm hoàn toàn là do nóng lòng không tự chủ được, chứ không phải hành động cố ý, mong tiên bối rộng lòng lượng thứ.

Lão nhân Hoàng Tuyền ánh mắt ghê rợn từ đôi thiết hoàn trong tay Ngô Sương chậm chậm di chuyển lên mặt chàng, sau đó lại từ từ cúi đầu xuống, với giọng ồ ề nói:

- Tiểu tử, mặc ngươi dội mỡ cao lên đầu lão phu, nhưng lão phu tự biết mình đã lật thuyền trong mương rạch, ngươi càng nói càng lạc đề rồi.

Thoáng ngưng, bỗng nói:

- Ngươi là đồ đệ của Bát Trảo Phi Hoàn ư?

Nhưng không chờ Ngô Sương trả lời, lão lại lắc đầu lẩm bẩm:

- Không thể được, không thể như vậy được!

Ngô Sương khom mình nói:

- Bát Trảo Phi Hoàn Đoạn lão tiền bối vật hóa đã lâu, chỉ di thư tặng vật mà thôi... Ân sư của văn bối họ Mễ.

Lão nhân Hoàng Tuyền thoáng giật mình:

- Tử Quả Càn Nguyên Mễ Hồng ư?
- Thưa vâng!

Thiếu nữ áo đen nghe vậy liền đưa mắt nhìn Ngô Sương, ánh mắt ngập vẻ vui mừng.

Mọi người cũng với vẻ kinh ngạc và ngưỡng mộ ngắm nhìn chàng thiếu niên áo lam nghi biểu phi phàm.

Lão nhân Hoàng Tuyền bỗng bật lên một chuỗi cười thê thiết và bi phần, đoạn vừa giọng thấp trầm nói:

- Hồi mấy mươi năm trước, Tử Quả Ô Cung đã gặp nhau trên tuyết đỉnh Hắc Sơn, quả cung tử thí bốn ngày bốn đêm, để rồi Tử Quả Càn Nguyên với Ô Cung Can Thanh đã có được mỹ hiệu Thiên Hạ Song Tuyệt.

Hôm nay truyền nhân của quả cung lại gặp nhau nơi đây, thật là một điều quý hóa, nhưng không phải tương tranh, mà là phân cao thấp với lão già này.

Ngưng chốc lát, như suy nghĩ điều gì đó, rồi lại nói tiếp:

- Bá Cung Cửu Thức vừa rồi lão phu đã lĩnh giáo hết rồi, Tuyệt Mệnh Tam Quả lão phu chưa được thưởng thức, nhưng quả cung cũng chẳng hơn kém bao nhiêu, lão phu vẫn tự tin còn có thể tiếp được.

Lời nói của lão là một mũi tên bắn hai chiêu, mặt sáng là nói về truyền nhân của Tử Quả Ô Cung còn mặt tối lại muốn ám chỉ về Tử Quả Càn Nguyên và Ô Cung Can Thành.

Thiếu nữ áo đen khẽ buông tiếng cười khẩy.

Ngô Sương cười thâm nhủ:

- Lão này tuổi cao như vậy mà tính khí vẫn hiếu thắng như vậy.

Lại nghe Hoàng Tuyền nói:

- Lão phu năm mươi năm khổ luyện chốn thâm sơn dã cốc vẫn không uống công, mong trời cao cho lão phu sống thêm hai mươi năm nữa, lão phu hãy còn muốn thỉnh giáo bát trảo phi hoàn.

Lúc này trời bỗng sụp tối, đây là khoảng thời gian tối nhất trước khi bình minh lộ dạng.

Hoàng Tuyền buông tiếng cười thê thiết, tiếp theo là một vệt sáng vọt lên đêm không, lướt về phía sau Thanh Dương Cung, thoáng chốc đã mất dạng trong màn đêm mịt mùng.

Ngô Sương tiến lên một bước cất tiếng gọi:

- Lão tiền bối...

Chưa kịp nói tiếp, thiếu nữ áo đen đã trừng mắt ngắt lời:

- Sao? Các hạ còn muốn giữ lão ta lại ư?

Ngô Sương cười bẽn lễn vòng tay thi lễ nói:

- Tại hạ là Ngô Sương, Thích thúc phụ vẫn khỏe chứ?

Ngô Sương biết Tử Quải Ô Cung vốn là một nhà, tưởng đâu báo ra danh tính, đối phương nhất định thay đổi thái độ.

Nào ngờ thiếu nữ áo đen vẫn lạnh lùng nói:

- Bồn cô nương biết các hạ là ai rồi. Bồn cô nương hỏi các hạ, vì sao lại thả cho lão quỷ ấy bỏ đi?

Ngô Sương dở khóc dở cười, thầm nhủ:

- Ả này rõ là ngang ngược. Mình đã thả lão ta đi bao giờ?

Song chàng vẫn hòa nhã nói:

- Tự lão ta bỏ đi, chứ tại hạ đâu có thả.

Thiếu nữ áo đen khẽ cười khẩy:

- Người ta đã đánh nhau với lão quỷ ấy suốt nửa đêm, chưa phân thắng bại, các hạ lại xen vào phá bình, sau đó còn lão tiền bối này lão tiền bối nọ, cố lôi kéo cảm tình, không phải các hạ thả lão ta đi thì còn ai nữa

Những lời lẽ ngang ngược của thiếu nữ áo đen thật khiến Ngô Sương cười dở khóc dở, chàng biết nàng tiểu muội này đã quen được nuông chiều, từ khi xuất đạo chưa từng gặp địch thủ, hôm nay đấu với Hoàng Tuyền nửa chưa phân thắng bại, đã thi thố cả tuyệt kỹ gia truyền mà cũng không giành được phần hơn, trong lòng bực tức là phải.

Ngô Sương trong lòng suy nghĩ vậy, ôn tồn nói:

- Ngu huynh vẫn nghe sư phụ đề cập đến lão ta, cả đời chưa từng gây tội ác gì lớn, tính khí bướng bỉnh, tật lớn nhất là hiếu thắng. Theo ngu huynh thì nhường nhịn lão ta một chút cũng không hề gì, sư muội nghĩ có đúng không?

Lúc này trời đã sáng, chàng nói xong, mắt chằm chặp nhìn vào thiếu nữ áo đen, mong đối phương có thể cho chàng câu trả lời hài lòng.

Thiếu nữ áo đen vừa tiếp xúc với ánh mắt của chàng, liền tức đỏ mặt, vội ngoảnh nhìn về phía Thanh Dương Cung, vội ngấm cảnh để xua đi tình trạng này, kể như đã thừa nhận ý kiến của Ngô Sương.

Lúc này mọi người đều biết hai thiếu niên này chính là truyền nhân của Huê Hạ Song Tuyệt, hết sức cảm kích sự trượng nghĩa trợ giúp của hai người, và rất lấy làm vinh hạnh được gặp gỡ với đôi kỳ nam nữ này.

Mục Đoan Dương với Trí Viên đại sư đi đến cảm tạ trước tiên, sau đó những người khác cũng lần lượt đến cảm tạ hai người và tỏ lòng ngưỡng mộ từ lâu của mình.

Ngô Sương cười khiêm tốn:

- Văn bối ở tại Pháp Hóa Thiền Tự được biết Sơn Dương Ngũ Tà hoành hành vô đạo và xây thạch bảo trụ bách độc, vì phòng hờ mai kia làm hại nhân gian, được sự chỉ điểm của phương trượng trụ trì Vô Hành đại sư, nên mới tới đây dò xét.

Trí Viên đại sư cười ha hả tiếp lời:

- Vô Hành lão hòa thượng xưa nay rất thận trọng, sao phen này lại xúi giục kẻ khác đánh nhau thế nhỉ?

Ngô Sương vừa định đáp, bỗng nghe tiếng nổ liên hồi và ánh lửa bùng sáng, mọi người đều giật mình sửng sốt.

- o O o -